

ватъ.“ Но за да се освободятъ Българитѣ отъ това си духовно робуванье на грѣцката Патриаршія, и на нейнитѣ грѣцки Владици, бѣше много мъчно, даже и невъзможно; понеже както и по-горѣ спомѣнхми, вопросъ-тъ за освобожденіето на Българитѣ отъ грѣцката Патриаршія, бѣше тѣсно и искусвенно сплѣтенъ съ вопросъ-тъ за освобожденіето имъ отъ свѣтската власть на Турція; и разумѣва се че тѣй искусвенно бѣха го сплѣли и тѣй го представляваха грѣцкитѣ Патрици и Владици. Въ слѣдствие же и спорядъ това двойно робуванье на злочеститѣ наши прадѣди, тѣ бѣха твърдѣ много испаднали духомъ, и бѣха изгубили всяко чювство не само за свобода, но и за народность. Тяжестъта впрочемъ и натискъ-тъ на свѣтската власть на Турцитѣ и на духовната власть на грѣцката Патриаршія, спорядъ разнovidни обстоятелственни случки, зехѣ да ставатъ не-търпими и несносни за по-развититѣ и по-чювствителнитѣ Българи, но нѣмаше кой да ги насърди, и до нѣйдѣ да имъ помогни.— Въ половината на XVIII вѣкъ е живѣялъ въ Хилиндарскія Монастирь единъ Иеромонахъ зовимъ Паисій, който около 1758 година е былъ Игуменъ на тоя Монастирь, и отъ всичко се вижда, че той трѣба да е былъ искрененъ родолюбець: живѣялъ е впрочемъ единъ уединенъ калугерски животъ; и не-обходима е была и за него една благотворна случка, за да го сепни и стресни отъ онова страдателно, и до нѣйдѣ заспало положеніе, въ което се е той намиралъ; тая случка му се представилѣ и е былѣ слѣдующата: Единъ Историкъ Схрбинъ Иванъ Райчъ схвзелъ вижда се намѣреніе, да състави една схрбско-българскѣ Исторіи, а понеже се извѣстилъ, че въ схрбскитѣ и българскитѣ Монастири въ Атонската Св. Гора се на-намѣрватъ разни писмени и исторически памятници, завардени въ тѣе Монастири ѣще отъ времето на българскитѣ и схрбски царіе, то той и отишълъ на Св. Гора, и посѣтилъ и Хилиндарскія Монастирь. Той се удивилъ, като намѣрилъ разни български царски Грамоти (Хрисовули) и други много такива документи; и молилъ Игуменъ-тъ Паисія, да му дозволи да ги